

V I Lenin

Tal om upplösningen av konstituerande församlingen vid centrala exekutivkommitténs sammanträde den 6 (19) januari 1918

Kamrater! Sammandrabbningen mellan sovjetmakten och konstituerande församlingen har förberetts av den ryska revolutionens hela historia, en revolution som ställdes inför den väldiga uppgiften att omdana samhället socialistiskt. Efter händelserna 1905 rådde det inget tvivel om att tsarismen höll på att gå under och att det endast var landsbygdsbefolkningens efterblivenhet och okunnighet som gjorde att den lyckades undvika avgrunden. En följd-företeelse till 1917 års revolution var dels att det borgerliga imperialistiska partiet under händelsernas tryck blev ett republikanskt parti, dels att det uppstod demokratiska organisationer, sovjeterna, som bildats redan 1905, ty redan då hade socialisterna förstått, att organisationen av dessa sovjetter skapade något stort, nytt och enastående i världsrevolutionens historia. Sovjeterna, som folket förmådde skapa helt självständigt, är en form av demokratism utan motsvarighet i något annat land.

Revolutionen frambringade två krafter: massornas förening för att störta tsarismen och det arbetande folkets organisationer. När jag hör Oktoberrevolutionens motståndare skrika om att de socialistiska idéerna är ogenomförbara och utopiska, ställer jag vanligtvis en enkel och klar fråga till dem: Vad är sovjeterna för något? Vad är orsaken till uppkomsten av dessa folkliga organisationer, som saknar motstycke i världsrevolutionens utvecklingshistoria? Ingen enda har kunnat ge ett bestämt svar på denna fråga. På grund av sitt halsstarriga försvar av det borgerliga systemet motsätter de sig dessa mäktiga organisationer, som aldrig tidigare uppstått i någon enda revolution i världen. De som bekämpar godsägarna ansluter sig till bonde-deputerades sovjetter. Sovjeterna omfattar alla, som inte vill vara överksamma utan ägnar sig åt skapande arbete. De har täckt hela landet med ett nät och ju tätare detta nät av folksovjetter blir, desto mindre blir möjligheten att utsuga det arbetande folket, ty sovjeternas existens är oförenlig med det borgerliga systemets blomstring; detta är orsaken till alla dessa motsättningar mellan bourgeoisins representanter, som bekämpar våra sovjetter uteslutande i sitt eget intresse.

Övergången från kapitalism till ett socialistiskt system för med sig en lång och bitter kamp. Sedan revolutionen i Ryssland hade störtat tsarismen, måste den ständigt gå vidare; den kunde inte inskränka sig till den borgerliga revolutionens seger, ty kriget och de av det vållade oerhörda lidandena för de utmattade folken beredde marken för den sociala revolutionens utbrott. Ingenting är därför löjligare än påståendet att revolutionens fortsatta utveckling, massornas växande förbittring orsakades av något enskilt parti, av en enskild person eller, såsom man skriker om, genom en "diktators" vilja. Revolutionsbranden flammade uteslutande upp på grund av Rysslands omätliga lidanden och alla de förhållanden, som skapades av kriget, som hårt och bestämt ställde det arbetande folket inför 'frågan: antingen ett djärvt, bestämt och oförskräckt steg eller undergång, undergång genom hungersdöd.

Och den revolutionära elden kom till uttryck i att sovjeterna – detta stöd för det arbetande folkets revolution – bildades. Det ryska folket tog ett jättesprång, språnget från tsarismen till sovjeterna. Detta är ett ovederläggligt och tidigare aldrig förekommande faktum. Medan alla länders och staters borgerliga parlament, bundna av kapitalismens och privategendomens ramar, aldrig någonsin på något vis stött den revolutionära rörelsen, så tänder sovjeterna revolutionsbranden och riktar en bjudande maning till folket: kämpa, ta allt i era egna händer och organisera er. Under utvecklingen av revolutionen, som framkallats av sovjeternas styrka,

kommer alla möjliga misstag och missgrepp att inträffa. Men var och en vet, att varje revolutionär rörelse städse och ofrånkomligen följs av temporära yttringar av kaos, ekonomisk ruin och oordning. Det borgerliga samhället innebär just krig, innebär slakt, och det var denna omständighet som framkallade och skärpte konflikten mellan konstituerande församlingen och sovjeterna. Hos alla dem, som påpekar för oss, att vi nu ”driver bort” konstituerande församlingen, medan vi en gång i tiden försvarade den, finns inte ett spår av tanke och de kommer bara med pompösa och innehållslösa fraser. En gång i tiden ansåg vi konstituerande församlingen vara bättre än tsarismen och Kerenskij's republik med deras beryktade maktorgan men allt efter som sovjeterna uppstod blev dessa såsom hela folkets revolutionära organisationer något ojämförligt mycket högre än alla parlament i hela världen och detta faktum underströk jag redan i april. Genom att radikalt rasera borgarnas och godsherrarnas äganderätt och genom att främja den slutgiltiga omvälvning, som sopar bort alla spår av det borgerliga systemet, förde sovjeterna in oss på en väg, som lett folket till uppbyggandet av dess eget liv. Vi har redan gripit oss an med detta stora uppbyggnadsarbete och det är bra att vi gjort det. Den socialistiska revolutionen kan naturligtvis inte med en gång presenteras för folket i en ren, pryddlig och oklanderlig form; den kommer ofrånkomligen att beledsagas av inbördeskrig, sabotage och motstånd. Och de som söker bevisa motsatsen för oss är antingen lögnhalsar eller människor i fodral. (*Stormande applåder*) Händelserna den 20 april, då folket självständigt och obundet, utan några som helst anvisningar från ”diktatorer” eller partier, gick emot den kompromissande regeringen, visade redan då hur svaga och osäkra bourgeoisins grundpelare var. Massorna kände sin styrka och för deras skull inleddes de berömda ministerbytena för att bedra folket. Det genomskådade dock spelet snart, särskilt sedan Kerenskij, med hemliga rövarfördrag med imperialismen i båda fickorna, drev trupperna till offensiv. Kompromissmakarnas hela verksamhet insågs gradvis av det bedragna folket, vars tålmod började ta slut, och allt detta resulterade i Oktoberrevolutionen. Folket lärde av sina erfarenheter, av att det fick uppleva tortyr, dödsstraff och massarkebuseringar, och förgäves söker folkets bödlar försäkra, att bolsjevikerna eller något slags ”diktatorer” bär skulden till det arbetande folkets uppror. Det bevisas genom den splittring som uppstår bland folkmassorna själva på kongresser, möten, konferenser osv. Folket har ännu inte slutgiltigt tillgodogjort sig Oktoberrevolutionens lärdomar. Denna revolution har i praktiken bevisat hur folket måste gå tillväga för att ta jord och naturrikedomar och transport- och produktionsmedel i sina händer, i arbetar- och bondestatens händer. Vi sade: all makt åt sovjeterna; och för detta kämpar vi. Folket ville att konstituerande församlingen skulle inkallas, och vi inkallade den. Men det märkte genast vad denna beryktade konstituerande församling egentligen innebar. Och nu har vi utfört folkets vilja, den vilja som säger: all makt åt sovjeterna. Men sabotörerna kommer vi att krossa. När jag råkade komma från det av liv och kraft sjudande Smolnyj till Tauriska palatset, kände jag mig som om jag befann mig bland lik och livlösa mumier. I kampen mot socialismen griper de till alla medel som står dem till buds, till våld och sabotage och de har förvandlat vetandet, som mänskligheten är så stolt över, till ett redskap för att utsuga det arbetande folket. Och även om de härigenom i någon mån hämmade rörelsen fram mot den socialistiska revolutionen, så lyckades de inte och kommer aldrig att lyckas omintetgöra den. Sovjeterna, som har börjat krossa det borgerliga systemets gamla, ålderstigna grundvalar inte på herrevis, utan på proletärens vis, på bönders vis, är alltför starka.

Att överlämna hela makten till konstituerande församlingen innebär samma kompromissande med den illasinnade bourgeoisin. De ryska sovjeterna ställer de arbetande massornas intresse långt högre än intressena hos förrädiska kompromissmakare, införda en ny dräkt. Från de tal som hölls av Tjernov och Tsereteli, dessa politiker som levt ut sin tid och som fortsätter att ensidigt dra den gamla visan om att inbördeskriget skall upphöra, kommer en gammal, ur-gammal, unken doft. Men så länge Kaledin existerar och parollen ”Ned med sovjetmakten”

skyls över med parollen ”All makt åt konstituerande församlingen” är inbördeskriget oundvikligt, ty vi kommer inte att ge upp sovjetmakten för allt i världen! (*Stormande applåder*) Och när konstituerande församlingen på nytt tillkännagav sin beredvillighet att uppskjuta alla ömtåliga, aktuella frågor och problem, vilka förelagts den av sovjeterna, så svarade vi den, att inte en enda minuts uppskov kunde ifrågakomma. Och enligt sovjetmaktens vilja upplöses konstituerande församlingen, som inte erkänt folkets makt. Rjabusjinskijmännen har förlorat sin insats och deras motstånd kommer bara att skärpa inbördeskriget och få det att flamma upp.

Konstituerande församlingen upplöses. Den revolutionära sovjetrepubliken kommer att segra, oavsett vad det kommer att kosta. (*Stormande applåder, som övergår till en långvarig ovation.*)

Pravda nr 6, den 22 (9) januari 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 35, s 238-242